

κόντρα

κόντρα, επίρρ. [<ιταλ. contra], κόντρα. **1.** αντίθετα, ενάντια: «το καράβι πήγαινε κόντρα στα κύματα || ο άνεμος ήταν κόντρα». **2.** αντίδραση ως απάντηση σε μια συμπεριφορά που μας ενοχλεί, το αντίμετρο: «παραμύθι αυτός, κόντρα παραμύθι εγώ». (Λαϊκό τραγούδι: *πες εσύ και πες εγώ, μια εσύ και μια εγώ, κόντρα εσύ και κόντρα εγώ και δώσ' του χαβαδάκι*). (Ακολουθούν 12 φρ.)·

- *βάζω κόντρα*, βλ. φρ. *κρατώ κόντρα*·

- *είναι κόντρα ο καιρός*, βλ. λ. *καιρός*·

- *κάνω κόντρα ρελάνς*, βλ. λ. *ρελάνς*·

- *κόντρα γέφυρα*, βλ. λ. *γέφυρα*·

- *κρατώ κόντρα*, **α.** *βάζω* αντίσταση σε μια δύναμη που ενεργεί: «όσο θα σφίγγω εγώ, εσύ θα κρατάς κόντρα». **β.** υπομένω σθεναρά τις αντιξοότητες της ζωής: «κράτα κόντρα, γιατί μόρα είναι και θα περάσει»·

- *μου πάει κόντρα*, μου εναντιώνεται: «ό,τι και να πω, μου πάει κόντρα αυτός ο άνθρωπος»·

- *μου πάνε όλα κόντρα* ή *όλα μου πάνε κόντρα* ή *όλα κόντρα μου πάνε*, οι δουλειές μου ή οι υποθέσεις μου εξελίσσονται αντίθετα προς τις επιθυμίες μου: «πάω να σκάσω απ' τη στενοχώρια μου, γιατί τον τελευταίο καιρό όλα μου πάνε κόντρα»·

- *μου 'ρχονται όλα κόντρα* ή *όλα μου 'ρχονται κόντρα* ή *όλα κόντρα μου 'ρχονται*, βλ. φρ. *μου πάνε όλα κόντρα*·

- *πάω κόντρα*, εναντιώνομαι, αντιστέκομαι: «απ' τη μέρα που τον γνώρισα, πάω κόντρα σ' αυτόν τον άνθρωπο, γιατί νομίζει πως τα ξέρει όλα και μου τη δίνει». (Λαϊκό τραγούδι: *Είσαι το κλάμα της Καισαριανής. Είμαι μιας μάνας δάκρυ απ' το Χαϊδάρη. Χρόνια που δε μας χάιδεψε κανείς. Χρόνια που πάμε κόντρα στον Βαρδάρη*)·

- *πάω κόντρα με τον καιρό* ή *πάω κόντρα στον καιρό*, βλ. λ. *καιρός*·

- *πάω κόντρα ρελάνς*, βλ. λ. *ρελάνς*·

- *τα παίρνω κόντρα* (*ενν.* *τα γένια μου*), ξυρίζομαι από κάτω προς τα πάνω: «όταν ξυρίζομαι, δεν τα παίρνω ποτέ κόντρα, γιατί ερεθίζεται το δέρμα μου»· βλ. και φρ. *παίρνω την κόντρα μου*.